

Thương Phế Binh Việt Nam Cộng Hòa Nỗi Bất Hạnh Vô Biên Giữa Lòng Dân Tộc

Nói đến Thương Phế Binh là nói đến nỗi bất hạnh vô biên của những Chiến sĩ đã từng chiến đấu oanh liệt trong cuộc chiến bảo vệ Miền Nam Tự Do.

Sau khi bỏ lại một phần thân thể trên trận địa, họ đã trở thành phế nhân, mất hết khả năng lao động để sinh tồn! Chính quyền và Quốc dân phải có trách nhiệm nuôi dưỡng họ trong suốt cuộc đời còn lại. Nhưng sau 30 tháng tư 75, họ đã bị mất hết tất cả, bị đuổi ra khỏi nhà đã được Chính quyền VNCH cấp phát! Thảm thương nhất là những Chiến sĩ bị trọng thương trong năm 1974 đến tháng 4 năm 1975.

Họ chưa được đền đáp một chút gì; lại bị kẻ thù đuổi khỏi các Quân y viện, khi vết thương còn đang trong thời kỳ cần được cứu chữa! Không có giấy mực nào; không có ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết nỗi đau thương, khôn khổ của họ!

Trong suốt 28 (1975-2003) năm qua họ bị trầm luân trong vũng lầy cuộc sống; bị ruồng bỏ, bị tủi nhục ngay trên Quê hương yêu dấu; bị lạc lõng, bơ vơ, đói khổ ngay trên Đất nước mà họ đã từng xả thân chiến đấu để bảo vệ! Những người bị mù mắt, cụt tay, cụt chân,... cũng đều phải lê tấm thân tàn tạ; hoặc đi bán nhang, bán vé số; hoặc ngồi sửa xe đạp, vá giầy rách ở lề đường để có được bữa cháo, bữa rau!

Rất nhiều Thương Phế Binh ban ngày phải đi xin ăn khắp các hang cùng, ngõ hẻm; ban đêm phải ngủ vật, ngủ vạ dưới gầm cầu, trong xó chợ! Thân xác đui mù, què cụt... phải lê lét, nhầy nhụa vì đói khát; bị hành hạ, đón đau vì vết thương trong người tái phát khi trái gió, trở trời không thuốc men chữa trị!

Những người bị đạn thù làm liệt nửa người; suốt tháng năm dài nằm “vạ“ ở trên “giường“; ăn, ngủ, tiêu, tiểu, tắm rửa cũng ở trên “giường“; nồng nặc mùi xú uế!!! Nhiều lúc họ muốn chết đi cho rảnh nợ đời vì không muốn là nỗi thống khổ, đón đau và gánh nặng của gia đình!!! Nhưng chẳng ai chịu cho họ chết; và chính họ cũng không đủ sức và nghị lực để tự kết liễu đời mình! Một Phế binh đã phải thốt lên rằng: *“1 ngày sống ở dương gian bằng 1 ngàn ngày ở dưới âm phủ!“*

**Ngày xưa dũng chiến kinh hồn giặc
Nay sống đọa đầy kiếp phế nhân
Trên trận địa đánh rơi đôi mắt
Rụng đôi tay cụt cả đôi chân
Và còn nữa bao nhiêu thương tích
Mảnh đạn mìn ghi nát châu thân**

Sau tháng tư đen không cấp dưỡng
Lê thân tàn khắp chốn mưu sinh
Nhầy nhựa trong vũng lầy cuộc sống
Giấy mực nào tả hết điêu linh
Hỡi ai đã từng chung Lý tưởng
Xin rủ lòng thương nhỏ chút tình.

VT Nguyễn
Tháng Tư đen 2003

Chuyển Đến: Tô Ly Hương – Ngày 8/5/5024

www.vietnamvanhien.org

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VIỆT NAM VĂN HIẾN ON LINE VỚI HƠN 10200 TÁC PHẨM